

Ε'ρ. Ἀράγε ἡ διάθλασις τῆ Φωτὸς ἔχει ὁμοίως κάμ-
 μίαν τάξιν, ἢ κανένα σαφερὸν νόμον;

διερχόμεναι διὰ μέση τῆς φακῆς μεταξὺ τῶν ἀκ-
 τίνων $ΑΓ$ καὶ $ΒΓ$, θέλουν πέσει εἰς τὸ ἄλλο μέρος
 τῆ θάλαμης (τὸ ὁποῖον ὑποδέττω ὅτι εὐρίσκεται
 εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐξίας τῆς φακῆς) ὅπως θέλει
 παραστήσει τὴν εἰκόνα τῆ ἀντικειμένου μετὰ
 ζωηρότερα χροάματα, καὶ μετὰ ἓνα τρόπον ὅπως θέλει
 ὑπερβῆ τὴν δύναμιν τῆ ἐμπειροτάτης ζωγράφου, πρὸς
 ἀναφορὰν τῆ χρωματισμῆ, καὶ τῆς κινήσεως καθε
 μέρος τῆ ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὡς μία
 ἐντέλεια τόσον ἀμίμητος, ὅπως μόνον ὁ κάλαμος
 τῆς φύσεως, ἢμπορεῖ νὰ φθάσῃ· ἐπ' ἀληθείας
 ἡ εἰκὼν $αβ$ θέλει εἶναι ἀνεστραμμένη, καὶ θέλει εἶ-
 ναι ἀνάλογος μετὰ τὸ ἀντικείμενον, ὡς τὸ ἀπόση-
 μα αὐτῆς $Γδ$ ἀπὸ τῆ ὑέλης, πρὸς τὸ ἀπόσημα
 $ΔΓ$ ἀπὸ τῆ ἀντικειμένου.

β'. Ἐὰν, τὸ ἀντικείμενον εἶναι εἰς τὸ ἀπόσημα τῆς
 ἡμιδιαμέτρου τῆς κυρτότητος τῆς φακῆς δωδεκάκις
 λαμβανομένης, τότε ἡ εἰκὼν ἔσαι κατ' ἀκρίβειαν
 τόσον μεγάλη, ὅσον καὶ τὸ ἀντικείμενον· σημειώσον
 ὅτι ἐγὼ ὑποδέττω ἐδῶ, ὅτι ἡ φακὴ εἶναι ἐπίσης
 κυρτὴ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· ὁ μόνος καιρὸς ὅπως
 ἀνήκει διὰ νὰ κάμῃ τινὰς ἓνα θάλαμον σκοτει-
 νὸν εἶναι, ὅταν ὁ ἥλιος λάμπῃ, διατὶ ὅταν τὰ
 ἀντικείμενα δὲν εἶναι δυνατὰ φωτισμένα, ἡ εἰκὼν
 θέλει εἶναι σκοτεινὴ, καὶ δὲν θέλει ἀξίζει τίποτε.

§. 5'. Περὶ τῆ μαγικῆς Λύχου.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὅπως εἶπον εἰς αὐτὴν τὴν ὑποσημείω-